

[H. P. Johansen.]

blive Lærere, og jeg kan ikke sige andet end, at de Bestræbelser, der under denne Sags Behandling har været udfoldet fra Venstres Side for at sætte Skel mellem By og Land, har berørt mig en Smule pinligt. En af Venstres Ordførere i Folketinget udtalte saaledes, at vi taaler ikke at komme længere ned i Retning af, at det er Byernes Ungdom, der gaar ud paa Landet som Lærere, og det var jo ogsaa ligesom Undertonen i det, Venstres ærede Ordfører nys udtalte. Jeg synes, det er meget uheldigt. Det kan jo virke som en Opfordring til Venstres Sogneraadsmedlemmer om at kassere de Ansøgere, der kommer fra Byerne. Jeg synes, det er meningsløst, for at bruge et mildt Udtryk, netop ogsaa paa Grundlag af det, jeg nævnte før: at naar det var Gaardmandssønner, der drog ind til Byerne som Lærere, har man aldrig fra Venstres Side raabt Vagt i Gevær. Jeg har nu en anden Opfattelse; jeg tror, det kan være gavnligt med nogen Vekselvirkning mellem By og Land paa dette Omraade. Det ærede Medlem talte om at forstaa Befolkningen. Ja, i den Henseende kommer det vel ikke an paa, om man er født i Byen eller paa Landet, det kommer ikke an paa, om man har taget Realeksamen eller ej. Jeg vil snarere sige, at det er noget, den enkelte har faaet i Vuggegave, og det er min Tro, at den Lærer, der forstaar Børnene, forstaar deres Glæder og Sorger, deres Flid, Evner og Karakter, han skal nok komme i Kontakt med Befolkningen, hvad enten han er vokset op i de Omgivelser, hvor han er Lærer, eller han er fra en anden Egn.

At Sprogundervisning skal indføres som obligatorisk Fag paa Seminariet, kan jeg ogsaa anbefale, og jeg vil nævne et Par Ting, som jeg synes begrundet den Reform. Jeg vil for det første nævne, at jo mindre et Land er, desto mere bliver det en Nødvendighed for Landets Ungdom i kortere eller længere Tid at søge udenfor Landets Grænser, hvad enten det nu er for at uddanne sig eller for at søge Arbejde. Vort Land er kun ca. 800 Kvadratmil, for at bruge den gamle Betegnelse, og det er givet, at vor Ungdom ofte kan blive nødt til at rejse til Udlandet og derfor vil have Gavn af Sprogundervisning. Men saa skal vi ogsaa huske paa, at de Lærere, vi uddanner nu, skal virke 40 Aar eller saa frem i Tiden, og Udviklingen med Hensyn til Samfærdighedsmidler og Samarbejde Landene imellem paa mange forskellige Omraader skrider stærkt fremad, saa jeg tror, at fremmede Sprog vil komme til at spille en meget større

Rolle i Fremtiden, end de gør i Nutiden. Jeg kunde ogsaa nævne, at det har Betydning for Lærernes videre Uddannelse. En Lærer er jo ikke færdig med sin Uddannelse, fordi han har forladt Seminariet; han skal helst stadig uddanne sig, og der findes saa meget værdifuldt Stof paa fremmede Sprog, som han kan have Udbytte af, hvis han altsaa ikke har alt for svært ved at tilegne sig det.

Alt i alt kan man ikke forsvare i Aaret 1930 at gennemføre en Læreruddannelse uden Sprog. Jeg kunde fristes til at sige, at man ikke kan være det bekendt, at det er lidt for smaaligt. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at det var ikke alle, der skulde undervise i Sprog. Nej, det er naturligvis rigtigt, men hvis man ikke skulde undervise de unge paa Seminariet i andet end det, de lige skal meddele Børnene, saa blev det vist en meget fattig Læreruddannelse. Jeg kunde i denne Forbindelse fristes til at citere et Par Ord af Seminarieforstander Stig Bredstrup i en Afskedstale, han holdt til en Flok unge Lærere, som var færdige med deres Uddannelse og skulde forlade Seminariet — det ligger vist en halv Snes Aar tilbage. Først karakteriserede han vor Tid som „en Oplysningstid som aldrig før“, en Tid, „hvor menneskelig Viden lægger det ene Land ind under sig efter det andet“, en Tid „hvor alle Samfundslag forstaar, at Kundskab er Magt“, og han føjer til: en Tid, der efter alle Solemærker at dømme er en Skolereformernes Tid. Men saa siger han til de unge, der skal drage ud og begynde deres Arbejde, noget, som jeg gerne vil understrege: „Den Folkeskole, som De skal forlade, naar Deres Tid er omme“ — altsaa om ca. 40 Aar — „vil sandsynligvis være meget forskellig fra den, som De i Dag faar Adgang til at søge Tjeneste i.“ Jeg forstaar det godt. Det er først og fremmest en Appel til de unge om at holde sig friske og følge med Tiden. Men der ligger ogsaa en Sandhed deri, som der er Grund for Lovgivningsmagten til at erindre, nemlig at Skolen om 40 Aar sikkert vil være ganske forskellig fra den, vi har nu. Derfor bør vi huske paa, at vi lovgiver 40 Aar ud i Tiden, maaske 60 — det skulde være mærkeligt, om der ikke gik baade 15 og 20 Aar, inden vi faar en ny Seminarielov —, og derfor gælder det om ikke at være alt for smaalige, og jeg synes, det er lidt for smaaligt, at man ikke tør knytte blot eet Sprog obligatorisk til Læreruddannelsen.

Til sidst vil jeg gerne sige et Par Ord om Optagelsesprøven, der jo er blevet stærkt debatteret i Folketinget og nu ogsaa i dette